

äldste
Kyle S. McKay
i de sjuttios kvorum

Lejon i skogen

När jag var sex år åkte vår familj och vandrade i bergen. På vägen tillbaka sprang min storebror Barrie och jag i förväg. Det var så spännande!

Vi tyckte om att se klippor, blommor, fåglar och små varelser. Men snart insåg vi att vi var ensamma och att stigen försvunnit.

Vi visste inte hur vi skulle ta oss tillbaka. Det fanns träd överallt omkring oss. Jag inbillade mig att lejon gömde sig bakom vart och ett av dem! Barrie sa att vi borde ropa på hjälp. Vi skrek länge, men ingen hörde oss.

Till slut vände Barrie sig mot mig och sa: "Jag tycker vi ska be."

Det tyckte jag var en jättebra idé. Medan han bad höll jag ett öga öppet efter lejon. När vi hade bett kände vi oss lugna.

Men då hörde vi ett prasslande bland träden. Jag var säker på att det var ett lejon! Men innan jag blev för rädd såg jag vem det var. Det var pappa! Vi var tacksamma för att vår bön hade besvarats.

När vi gick tillbaka till stigen berättade vi för pappa om vår bön. Han stannade upp och sa: "Vi behöver be igen för att tacka vår himmelske Fader för hans hjälp."

Med glada hjärtan böjde vi huvudet och jag tackade honom för att han hade besvarat vår bön. Den här gången såg jag till att blunda med båda ögonen! ●

Från en intervju med Linda Davies.

